

ה"ת 55056/04/19 - מנחם ישראל ישעיהו, אורית ישעיהו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 55056-04-19 ישעיהו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לפני כבוד השופט ביאלין אלעזר
המבקשים
1. מנחם ישראל ישעיהו
2. אורית ישעיהו
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

הבקשות והחשד

1. לפניי שתי בקשות להחזר תפוס לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ").
2. המבקשים הם בני זוג נשואים אשר עבדו בחברת דניה מעבדות בע"מ (להלן: "החברה"). המבקש 1 (להלן: "המבקש") עבד בחברה החל משנת 1991 (הודעה שסומנה 30, שורה 6) ועד לפיטוריו מהחברה בשלהי שנת 2018. המבקשת 2 (להלן: "המבקשת") עבדה בחברה לפרקים ובעיקר בשנים 2005 עד 2018, מהבית.
3. המבקשים נחקרו בחשד לעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, גניבה בידי עובד, קבלת דבר במרמה, זיוף, שימוש במסמך מזויף, הלבנת הון ועבירות לפי חוק המע"מ.
4. בהתאם לצווים שניתנו ע"י בית משפט, תפסה היחידה החוקרת, לצורך חילוט עתידי בשווי העבירות את הנכסים הבאים:
 - א. דירת מגורים ברח' יוחאי בן נון 9, ירושלים [גוש 30337, חלקה 205, תת חלקה 13], המצויה בבעלות המבקשים.
 - ב. דירת מגורים ברח' ברודי 6, ירושלים. התפיסה לגבי דירה זו היא בגובה של 25% מהנכס, חלקו של

עמוד 1

המבקש בדירה. יצוין, כי בדירה זו מתגורר אביו של המבקש 1.

ג. חשבון בנק משותף של המבקשים בבנק לאומי מספר 35320/07.

(להלן: "התפוסים").

טענות הצדדים

5. המבקשים העלו טענות באשר לסמכות התפיסה בתיק זה. נטען בהקשר זה, כי התפוסים נתפסו בלא סמכות כדין ובלא צווים מתאימים (ראו עמ' 3 שורות 17-8 לפרוטוקול). תחילה, נטען כי התפיסה בתיק בוצעה בהתאם לסעיף 32 לפסד"פ בלבד וכי ממילא אין סמכות ותכלית לתפיסת התפוסים. בהקשר זה, נטען על ידי המבקש כי חלופות התפיסה המנויות בסעיף 32 לפסד"פ אינן מתקיימות במקרה דנן. ב"כ המבקש פירט את הטעמים לכך בבקשתו (ראו סעיף 20 לבקשה). בנוסף, נטען על ידי המבקשים כי הקף התפיסה הכולל את הפירוט שבנדון, דירת מגורים, רבע מדירה נוספת וחשבון בנק ובו כרבע מיליון ₪, איננו מידתי. כך במיוחד, לשיטת באי כח המבקשים, כאשר בסופו של יום, וככל שהחשדות יתבררו כנכונים, החילוט יהיה בין 1%-10% (עמ' 4 שורה 28). בעניינה של המבקשת נטען, כי לא קיימות ראיות המבססות חשד סביר.

6. מנגד נטען על ידי ב"כ המשיבה כי מדובר בחקירה רחבת הקף אשר נמצאת בעיצומה. בחקירה זו לוקחים חלק רשויות שונות. עוד נטען כי החשדות המיוחסים למבקשים הינם שיטתיים ומתוככמים וכי העבירות בוצעו על פנית תקופה ארוכה. בייחס לסמכויות התפיסה, הפנה ב"כ המשיבה לצווים שמכוחם נתפסו הנכסים שפורטו לעיל - סעיף 32 לפסד"פ וסעיף 26 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000. נציג המשיבה הציג את הצווים במהלך הדיון שהתקיים בפניי ביום 22.05.19.

הראיות המבססות חשד הסביר:

7. עיינתי בתיק החקירה וסימנתי את עיקרי הראיות (סומנו 1-56). התשתית הראייתית שמונחת לפניי מבססת חשד סביר ברף ובעוצמה הנדרשים לשלב זה בעניינו של המבקש. החשד הסביר בשלב זה מבוסס על צבר של ראיות מסוגים שונים: גרסאותיו המפורטות של המתלונן, הודעות שנגבו מלקוחות החברה ועובדי החברה. הראיות שנאספו ע"י היחידה החוקרת בעניינו של המבקש מבססות חשד סביר בעיקר לעבירות של גניבה בידי עובד וקבלת דבר במרמה, אך גם בעבירות אחרות אם כי בעוצמה פחותה. לפי החשד, המבקש נהג לקבל סכומי כסף שהגיעו לחברה בגין עבודות שביצעה החברה ולשלשלם לכיסו. בהקשר זה, אפנה במיוחד למסמך שסומן 4 ופלטים שצורפו אליו, להודעה שסומנה 12 שורות (32-52), הודעה שסומנה 13, מסמך שסומן 23 (שורות 30-25 ושורות 51-48), מסמך שסומן 34 (בעיקר שורות 31-23, 42-39) וכן מסמכים שסומנו 43-56. מחומר הראיות עולה עוד כי המבקש ביטל לכאורה הזמנות שבוצעו ע"י לקוחות החברה על אף שהחברה ביצעה את העבודה וסכום הכסף התקבל מלקוחות החברה וזאת על מנת להסתיר את דבר גניבת התקבולים מהלקוחות. בהקשר זה, אפנה למסמך שסומן 14 (שורות 45-29), מסמך שסומן 15 (שורות 27-26, 67-61), מסמך שסומן 16 (שורות 92-84), מסמך שסומן 17 (שורות 98-75), מסמך שסומן 18 (שורות 83-80), מסמך שסומן 24 (בעיקר שורות 117-92), מסמך שסומן 35 (שורות 42-37).

הנה כי כן בעניינו של המבקש, קיימות ראיות ברף ובעוצמה הנדרשים בשלב זה וביחס לחלק מן החשדות, קיימות ראיות בעוצמה גבוהה יחסית.

באשר לראיות המבססות חשד סביר בעניינה של המבקשת; בשלב זה, הראיות העיקריות שקושרות את המבקשת הן בעיקר גרסאותיו של המתלונן (סומנו 10 ו-11). לפי החשד, המבקשת הייתה שותפה של המבקש ופעלה בצוותא עמו, תוך שידעה על מעשיו ואף נטל חלק בכך. בחלק מן ההודעות שסומנו ואליהן הפנית לעיל, שמה של המבקשת נקשר לשמו של המבקש על דרך של נוכחות. כך למשל, המבקשת נכחה כאשר המבקש קיבל סכומי כסף במזומן מלקוחות החברה. כך גם שמה של המבקשת נקשר לביצוע העבירות בעקבות תכתובות מייל ומסמכים נוספים שאספה היחידה החוקרת.

נוכח האמור, על אף שראיות אלה מבססות חשד סביר לצרכי חקירה, עוצמת החשד כלפי המבקשת שונה בתכלית מעוצמת החשד כלפי המבקש. עם זאת, הערכת ראיות, כידוע, יש לבצע בסיום החקירה ולא בעיצומה, כך שלצורך השלב הדיוני שבפניי, סבורני שקיימות ראיות המבססות חשד סביר גם באשר למבקשת.

דין והכרעה

8. ראשית, ראוי להדגיש כי נוכח קיומם של צווים שאושרו כדין על ידי בית המשפט ואשר הוצגו במהלך הדיון גם לבאי כוח המבקשים, דומה שאין צורך בדיון בדבר סמכות וחוקיות התפיסה.

9. אשר לתכלית התפיסה והמידתיות; פסיקת בית המשפט העליון קבעה בייחס לסמכות ותכלית התפיסה בהתאם לסעיף 32 לפסד"פ כך: "כל אחת מן החלופות האמורות עשויה לשמש מקור נפרד לתפיסת חפץ, וכל אחת משקפת תכלית המיוחדת לה, אשר לשם השגתה נעשה שימוש בסמכות" [בש"פ 342/06 **לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו (להלן: "**עניין לרגו**")].

10. בהתאם להלכה שנקבעה בעניין לרגו הנ"ל, שלוש התכליות העיקריות שבבסיס העילות לתפיסת חפץ הן: **תכלית מניעתית** לגבי החפץ העשוי לשמש לביצוע עבירה שטרם נעברה; **תכלית ראייתית** - החפץ עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי; **תכלית של חילוט** - אם בחפץ נעשה שימוש לצורך עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה (בש"פ 8009/07 מ.ג.ש מיכאל עבודות בטון ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] עמ' 6 (14.2.2008); רע"פ 7600/08 אברם נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 והאסמכתאות שם (7.4.2009)).

11. אין חולק כי תכלית התפיסה בתיק דנן הינה לצורך חילוט.

12. למען שלמות התמונה - בעיקר בהקשר לסמכות החוקית לתפיסה לצורך חילוט עתידי בשווי עבירה - יצוין כי בהתאם לחוק ולפסיקה ניתן לחלט אף רכוש שאינו קשור בעבירה או אינו תוצר עבירה. בהקשר זה נקבע בש"פ 1359/17 **מדינת ישראל נ' ברוך (פורסם בנבו)**: "אכן, עילות התפיסה המופיעות בסעיף 32 לפסד"פ הן חמש [...] **עילת תפיסה שישית בדמות תפיסת רכוש בשווי אינה מוזכרת. ואולם, כאמור, חוק איסור הלבנת הון מאפשר חילוט רכוש בשווי. לכן, אם בהתאמה ושינויים מחויבים עסקינן, בין החוק לבין הפסד"פ, אזי שיש לאפשר תפיסה בשווי אף בהגיענו למסלול הפסד"פ.**"

13. יצוין כי ב"כ המבקש שב והפנה לרע"פ 4526/18 שאל אלוֹבִיץ' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) תוך שנטען על ידו כי גם במקרה דנן המשיבה פעלה שלא בסמכות. בהקשר זה אציין, כי העדר הסמכות והפגם שנפל בתפיסת הרכוש בעניין אלוֹבִיץ' התייחס בעיקר לתפיסת חפצים ונכסים שלא נרשמו בצו, לרבות חפצי אמנות ותכשיטים אישיים, ובכל זאת נתפסו, תוך העדפתם על פני רכוש אחר, כגון כסף מזומן. לא כך הם פני הדברים בתיק זה.

14. מכל מקום, לאחר שביררנו את מקור הסמכות ותכלית התפיסה במקרה זה, דומה שאת עיקר הדיון ועיקר החלטה יש למקד דווקא בשאלת מידתיות והיקף התפיסה.

15. מהדו"ח הסודי (סומן א') שהוגש לעיוני במהלך הדיון עולה כי המשיבה סבורה שהיקף סכום הגניבה בו חשודים המבקשים יחד נע בין 2 ל-3 מיליון ₪. כך כנראה, הן נוכח גירסת המתלונן בהודעותיו (ראו מסמך שסומן 10 שורה) והן נוכח העולה מפלטי חשבונות הבנק.

16. הגם שהחקירה בתיק זה נמצאת בעיצומה, דומה כי ניתן לומר שהיקף התפיסה בתיק זה, איננו מידתי אף לשלב זה של החקירה. דבר זה פוגע בזכותם לקניין של המבקשים, זכות המעוגנת בחוק יסוד. פגיעה זו מתעצמת נוכח העובדה שהמבקשים הורים לילדים ויתר הנסיבות המשפחתיות שפורטו בבקשות. כך אף כאשר לוקחים בחשבון את האינטרס הציבורי הטמון בחילוט רכוש עתידי.

17. כך במיוחד, נוכח שווי הנכסים התפוסים (ערך דירת המבקשים לבדה הינו כדי ערך שווי סכום העבירה) ביחס לשווי העבירות בהן חשודים המבקשים והחילוט העתידי הצפוי.

סיכום ומסקנות

18. נוכח כל האמור לעיל, ובאיוון בין האינטרס הציבורי הטמון במיצוי החקירה ובצורך לחילוט עתידי לבין הזכויות הקנייניות של המבקשים, אני מורה כדלקמן:

א. ביטול הקפאת חשבון בנק לאומי שמספרו 35320/07 על שם שני המבקשים.

ב. ביטול איסור דיספוזיציה הרשומה על חלקו של המבקש בדירה ברחוב ברודי 6 קומה 1, בגוש 30024, חלקה 33, תת חלקה 2.

19. דירת המגורים ברח' יוחאי בן נון 9, דירה 3, ירושלים [גוש 30337, חלקה 205, תת חלקה 13], המצויה בבעלות המבקשים, תישאר תפוסה.

20. תיק החקירה יוחזר ליחידה החוקרת באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ט, 10 יוני 2019, בהעדר הצדדים.

